

eigenhandig van ongedierte zuiverde," waag ik te betwijfelen. De christelijkheid dezer paedagogie is niet geschoeid op de leest van St. Julien l'Hospitalier in elk geval.

ROEL HOUWINK.

MARIE W. VOS, *R o o d e G e r a n i u m*. Amst., Querido, geen jaartal.

Het titelblad van dezen bundel is een aardige vondst. Zou het jaartal erop misstaan hebben? Het lijkt me niet waarschijnlijk. Een uitgever zal nog wel eens moeilijker vraagstukken op te lossen hebben gehad!

Het is jammer, dat ook Marie Vos de verleiding van dóór te dichten op een snel verworven (dus gemakkelijke) technische vaardigheid niet heeft kunnen weerstaan. Wanneer wij haar werk met dat van Adama van Scheltema vergelijken — en wij worden hiertoe telkens en telkens weer genoopt — beseffen wij eerst ten volle hoe (betrekkelijk) sterk zijn dichterschap is geweest. Maar laten wij niet onbillijk zijn tegenover Marie Vos: haar meester leefde in een anderen tijd, waarin het zelf-bedrog door de gansche literaire (én geestelijke!) situatie van ons land heel wat minder „argeloos" kon worden gepleegd. Ofschoon . . . zou Marie Vos werkelijk voor zich zelf niet weten, dat het te vlot gaat met haar poëzie, dat zij van haar natuurlijk talent langzaam maar zeker een waardelooze rhetorica maakt?

ROEL HOUWINK.

EDUARD VETERMAN, *D e P r o f e e t e n d e K a n a r i e*. Amsterdam, Em. Querido's U. M. 1927.

ALFRED A. HAIGHTON, *S u c c e s s i e*. Leiden, Leidsche U. M., g. j.

Veterman schreef zijn roman in Londen, Heidelberg en Den Haag, Haighton in Nice, Yokohama en Rijswijk. Het heeft niets geholpen, helaas! Het is ten eenenmale onverteerbare kost gebleven. Haighton is tenminste een ernstig, toegewijd werker, die onze binnenhuiskunst te verbreden tracht; voorloopig falen zijn krachten, maar wie weet . . . : één roman moet nu eenmaal de eerste zijn! Veterman bleef zich zelf volkomen gelijk; na hetgeen ik over zijn *Naakte Maskers* schreef (E. G. M. Maart '28), kan ik er thans gevoegelijk het zwijgen toe doen.

ROEL HOUWINK.

HENDRIK KROON, *D e V r e e m d e W e r e l d*. Amsterdam, Scheltema & Holkema, 1927.

Herinneringen aan poëzie bevat dit bundeltje verzen te over, maar daarmee is ook alles gezegd. Het is leeg; voos als een afgevallen blad, dat in enkele dagen vergaat, doch even noodzakelijk; geen nieuwe knoppen kunnen zwellen, eer het oude, doode blad gevallen is. Epigonisme bestrijden is vechten tegen de bierkaai, het veroordeelt zich zelf. Men kan het slechts helpen door het niet tot den martelaar te maken van een geslacht, dat „zijn tijd heeft gehad."

ROEL HOUWINK.